

Arnold Schwarzenegger i la seva ascensió fulgurant

“Deixeu-me somniar una miqueta més”

En pocs anys aquest nord-americà d'origen austriac ha esdevingut una de les estrelles de la indústria cinematogràfica de Hollywood.

Arnold Schwarzenegger ha fet una carrera de rondalla americana: de culturista a multimilionari. Fill de policia, nascut el 1947 a Graz (Àustria), als 20 anys fa cap als EUA, on transforma el seu cos, a còpia de tenacitat, en una obra d'art premiada diverses vegades. Estudia, mentrestant, empresarials i es demostra un ben dotat capitalista, fet a pols, i amb ambicions polítiques: el conservador Schwarzenegger, vinculat al clan Kennedy (la seva muller, Maria Shriver, és neboda de Ted Kennedy), serveix el president Bush en qualitat de cap del “Consell Nacional de la Salut Física i l'Esport”. El superheroi alí es manté en forma d'una manera profitosíssima: amb pel·lícules com *Conan, el Bárbaro* (1981), *Terminator* (1985) i *Danko, calor rojo* (1988) ha esdevingut una de les estrelles d'acció més populars de Hollywood. En fi, aquest home ha demostrat un imprevisible talent còmic (*Gemelos, Poli de guarderia*).

—*Senyor Schwarzenegger ¿quan deixarà de fumar?*

—Em fumo dos puros a la setmana. Sé que és un vici que tinc, però, ja se sap... “Nobody is perfect.” De totes maneres, refuso les cigarretes.

—*Com a cap de salut física d'Amèrica, hauria de donar exemple, ¿no troba?*

—Bé, en públic ja me n'abstinc, i no vull fotografies fumant puros, per poc que pugui. Perquè em sento responsable davant la “canalla” sobretot. No paro d'advertir-los: deixeu-vos de drogues i tabac i modereu el consum d'alcohol. Sóc el seu ídol i m'emulen. Per això no vaig per aquests mons de Déu amb una copa a la mà. Però, mira: els fotògrafs, que tenen centenars de fotos meves, agafen justament l'única en què bec.

—*¿Com reaccionaria si a casa seva, en una festa, alguns invitats inhalessin cocaïna?*

—Els engegaria tots al carrer, ràpid. No

en vull saber res, de drogues, ni que sigui marihuana o haixix. Encara és hora que davant meu cap estrella de Hollywood o ningú altre hagi inhalat. Amb això sí que no estic per bromes.

—*Alguna vegada, tanmateix, sí que havia provat de fer músculs amb esteroides, ¿veritat?*

—Al final dels anys seixanta, principi dels setanta, els nostres coneixements no havien avançat tant com ara... Llavors no tenia ni idea dels efectes secundaris, que malmeten la salut; només somniava a tenir un cos perfecte. Així que es veié el perill dels esteroides i dels estimulants, els vaig deixar estar i vaig ser el primer a promoure el control antidopatge als campionats de culturisme.

—*¿El va sobtar el defalliment de George Bush?*

—Em va desconcertar. Està en una forma extraordinària; ho sé d'entrenar-nos plegats a la seva finca de Camp David. Les condicions físiques de Bush són les d'un cinquantener, no les d'un home de seixanta-sis anys.

—*Llavors potser tenia raó Winston Churchill quan replicava, a la pregunta de com era que tingués tan bona salut i tanta claredat mental a la seva edat: “No sports”.*

—Més aviat devia tenir uns bons gens, i potser encara hauria viscut més, si hagués fet esport. Em tranquil·litza, i és una tranquil·litat per a Amèrica, que al capdavant del país hi hagi un home amb tan bona salut mental i física com George Bush. En realitat, no pateix del cor, sinó d'hipertiroïdisme, causat segurament per contaminació de l'aigua de la Casa Blanca. De fet, no és ell sol, perquè la seva muller i el seu gos també presenten els mateixos símptomes.

—*Ara s'haurà d'estar dels martini amb vodka que tant li agraden per prescripció mèdica. ¿També li recomanaran de reduir el seu programa d'exercicis físics?*

—Jo no sóc el conseller mèdic del cap d'Estat. George Bush ha fet esport tota la seva vida i sap els seus límits. Corre uns cinc quilòmetres cada dia i treballa amb pesos. No diria que fos exagerat, això.

—*Abans, en els seus temps de culturisme, s'entrenava cada dia unes quatre o cinc hores. ¿Quantes en fa avui?*

—De seixanta a noranta minuts diaris; però 45 són amb pesos.

—*Per no acabar un bon dia com Marlon Brando, que pel seu volum ha de seure en un banc per comptes d'una cadira, ¿haurà de treballar fins al final de la seva vida?*

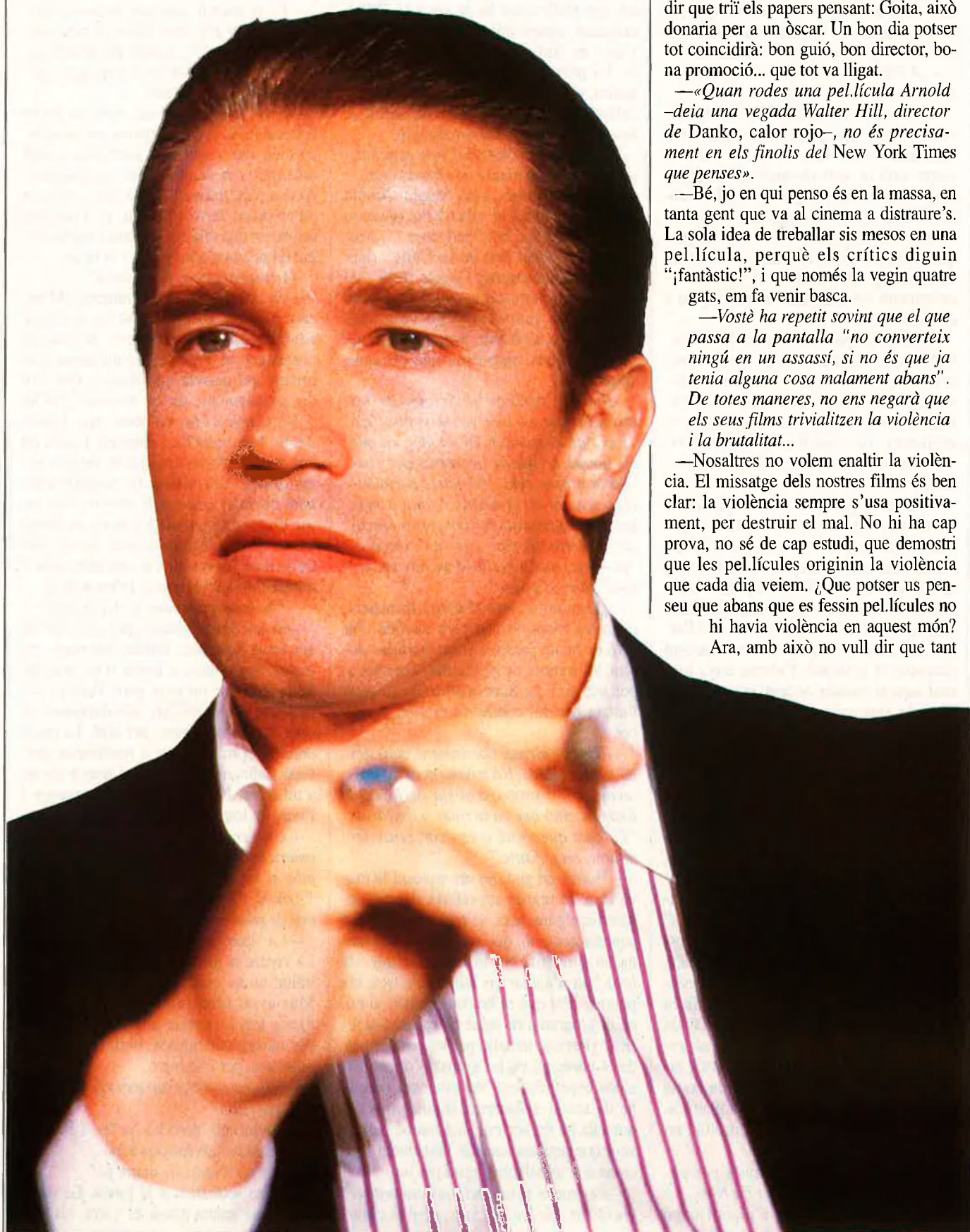
—Per a qui és important estar en forma, ha de bregar fins als seixanta anys o més, si vol mantenir la musculatura, i ser fort i esportiu. Però, a mi, no em basta de treballar amb salut, vull tenir-ne i, sobretot, sentir-me psíquicament bé. Quan al matí he fet els meus exercicis, el dia ja és diferent, i el cap ho nota. Amb els músculs passa com amb l'esperit: qui vol mantenir-se àgil i fort s'hi ha d'esforçar.

—*Una revista americana escrivia una vegada: “Schwarzenegger sap, i ho ha sabut sempre, que el que ven són els seus músculs. Es gran perquè els té grossos.” ¿No l'irrita que els crítics insisteixin en els seus atributs físics i no pas en el seu talent dramàtic?*

—Home, sempre agrada que tothom parli perfectament de tu i dels teus films i que t'alabin. És el que tots somniem. Però aquest, no és precisament un món de somnis. Un noranta per cent dels crítics valora la meua feina, i això, per a mi, Déu n'hi do el que val. ¿Que els altres em critiquen i es fixen en els meus músculs? Bé, què hi farem...

—*De totes maneres, posats a somniar, segur que deu glatir perquè li concedixin un òscar. Seria com una mena de consagració, l'homenatge de Hollywood al gran Arnold.*

—En la meua carrera, això no té una importància absoluta. Però sí que fóra un

gran honor per a mi, el reconeixement de la nostra indústria cinematogràfica; un sentiment fenomenal, segur. Ara, no vol dir que triï els papers pensant: Goita, això donaria per a un òscar. Un bon dia potser tot coincidirà: bon guió, bon director, bona promoció... que tot va lligat.

—«*Quan rodes una pel·lícula Arnold —deia una vegada Walter Hill, director de Danko, calor rojo—, no és precisament en els finolis del New York Times que penses*».

—Bé, jo en qui penso és en la massa, en tanta gent que va al cinema a distraure's. La sola idea de treballar sis mesos en una pel·lícula, perquè els crítics diguin "¡fantàstic!", i que només la vegin quatre gats, em fa venir basca.

—*Vostè ha repetit sovint que el que passa a la pantalla "no converteix ningú en un assassí, si no és que ja tenia alguna cosa malament abans". De totes maneres, no ens negarà que els seus films trivialitzen la violència i la brutalitat...*

—Nosaltres no volem enaltir la violència. El missatge dels nostres films és ben clar: la violència sempre s'usa positivament, per destruir el mal. No hi ha cap prova, no sé de cap estudi, que demostrï que les pel·lícules originin la violència que cada dia veiem. ¿Que potser us penseu que abans que es fessin pel·lícules no hi havia violència en aquest món? Ara, amb això no vull dir que tant

se me'n doni dels efectes de la nostra feina. No paro d'insistir que Arnold Schwarzenegger va contra la violència; Arnold Schwarzenegger està convençut que els problemes no es poden resoldre amb armes ni cap altra mena de violència.

—*¿A l'hora del rodatge no ha rebutjat mai una escena per massa dura?*

—No, més aviat al contrari. A vegades hauria volgut que ho fos més, més brutal. Però no m'hi he ficat. Les obres s'han de veure amb un cert distanciament. ¿Què em proposo amb una pel·lícula? Distraure. El que fem, totes aquestes exageracions, s'ha de prendre amb humor, perquè sempre n'hi ha, d'humor. No pretenc elaborar cap nova filosofia ni ampliar coneixements intel·lectuals; només aspiro a distraure.

—*¿No diria que la seva popularitat ve del fet que vostè personifica el somni americà com cap altra estrella de Hollywood: l'immigrant desconegut, de nom impronunciable, que es converteix en milionari, en confident del president nord-americà i en el marit d'una Kennedy?*

—Mireu, la gent veu en mi que aquest somni existeix de debò, que no són paraules buides, que és una realitat; i jo l'he topat. Vaig tenir una oportunitat i la vaig aprofitar. Al 1976 Seven Up em va fer una prova per a un anunci publicitari. ¿Sap per què se'n va anar en orris? Perquè segons unes enquestes el meu accent esverava el personal. Catorze anys més tard aquest mateix accent ja no és cap obstacle, sinó un avantatge...

—*...en els cercles televisius i de les productores de Hollywood no hi ha ara altres actors que persegueixin, amb un accent semblant, la popularitat?*

—Sí. Però jo no parlo com algun dels païos de les pel·lícules de guerra que bramen "¡atenció!", "¡fora, fora!" o "¡vinga, vinga!". La meua manera de parlar, el meu accent s'han independitzat, han adquirit una identitat pròpia. La "canalla" ho troba fenomenal. Quan vaig per les escoles a fer conferències sobre salut física, encara no començo a parlar de la necessitat de fer esport que la "canalla" fa la gran gatzara per la manera de parlar de Schwarzenegger. Un parlar que no els recorda guerres, sinó pastissos de poma, escalopes vieneses, cervesa: el costat bo de la vida, doncs. A més a més, la gent s'adona que l'Arnold és algú com ells, no una patum de Hollywood.

—*Seria difícil que es canviés per un Dustin Hoffman o un Robert De Niro...*

—La canalla m'entén, s'identifiquen

amb mi. Fixeu-vos, la gent, com s'empolaina per a la nit dels Oscars. ¡Quin espectacle! Es pensen que això fa Hollywood, que Hollywood ha de ser així. Pells i diamants, quatre mil metres de cadillacs. ¿Això és Hollywood? Una imbecilitat és. La pròxima vegada hi aniré amb un trastot, algun d'aquells jeeps amb què els soldats americans omplien de soroll el desert a Kuwait. I amb esmòquing.

—*Sí, un truc comercial ben estudiat; un rèplica al lluïment i a la fastuositat...*

—No, res de trucs, sinó Arnold; Arnold en persona. Quan, en algun acte, presento George Bush no dic: "Senyores i senyors, el president dels Estats Units", sinó: "I ara el meu company George Bush". Al despatx, no porto un senyor vestit, sinó una simple samarreta. No vaig amb Rolls-Royce, sinó amb jeep o amb moto. Als meus fans, això és el que els entusiasma.

—*James Cameron, el director de Terminator afirma que vostè simbolitza "l'èxit de la voluntat en un món en que els homes se senten impotents per canviar la pròpia vida". En altres paraules: representant els frustrats d'aquest món passa triomfalment per les portes tancaades i anorrea el mal —tot un exèrcit, si cal—, segons aquella dita tan simple que "voler és poder".*

—¿I qui no se sent frustrat? Jo mateix, quan les coses no van com deurien. Per això és bonic perdre's entre fantasies durant 90 minuts de pel·lícula. Qualsevol pot ser, així, un Superman o Terminator, lluitant ben sol contra tot el món, i vèncer.

—*També defensa obertament aquestes idees en política. No solament es va destacar com a propagandista de Ronald Reagan, sinó que va arribar a declarar: "La gent que s'està a esperar, sense fer ni brot, em fa fàstic."*

—Home, dit així, no era aquesta la meua idea. Jo només em referia als que podent fer alguna cosa, se'n desenten. I, a aquesta gent, no, que no els tinc cap mena de simpatia. No hi ha dubte que els forts han d'ajudar els febles; els rics, els pobres. ¿Per què m'he compromès, si no, en el programa de salut física nord-americà? ¿Per què treballa per les paralímpiques i participo en un grapat d'organitzacions benefactores? No solament perquè he de tornar a Amèrica alguna cosa del que ella ha fet per mi, sinó també perquè veig que aquesta societat únicament funcionarà si treballem plegats pel futur.

—*Per raons constitucionals no pot ser president dels Estats Units, però sí dipu-*

tat o senador. ¿Li faria gràcia?

—El meu compromís polític es limita al programa de salut física.

—*Es el mascle que tan vivament representa en els seus films, l'autèntic Schwarzenegger? ¿Aquell que prohibeix a la seva mare i a la seva dona que surtin amb ell en pantalons?*

—I ara, ¡quina bestiesa! Això no ho he fet mai. Però, si em demanen què m'agrada més, que vagin amb pantalons o amb faldilles, em decidiré per les faldilles. Això a part, ¡proveu-ho, de manar res a la meua dona! Ja us trobareu, ja. I això no impedeix que ella em demani l'opinió sobre un pentinat o un vestit, i la hi dic.

—*I vostè també la hi demana?*

—Es clar que sí. Constantment. ¿M'escau, aquesta corbata? ¿M'he de posar aquell gec? Entre nosaltres, la cosa és normalíssima. Però deixeu-me tornar a la imatge del mascle que deieu. ¿Què vol dir, exactament, ser un mascle? ¿M'he d'avergonyar de ser un home, ara? Doncs n'estic ben orgullós i content. I això no vol dir que els homes siguin millors que les dones; són diferents, simplement; amb un món emocional distint. Ara, no sóc d'aquells, com tants n'hi ha als Estats Units, que van a jeure al sofà del psiquiatre perquè ja no saben si són homenets o donetes. Jo sóc un home. I s'ha acabat.

—*I la dona a la cuina. I s'ha acabat.*

—Si les dones volen, ¿per què no? És una feina ben dura i fotuda. Ma mare, em podeu ben creure, s'havia d'escarrassar força més que no mon pare. Però jo sóc partidari de la igualtat, absolutament. A casa, no discutim gens, per això. La meua dona té el mateix dret a realitzar-se professionalment que jo. I així hauria de ser a tot arreu. Per mi, la igualtat comença a l'hora de fregar els plats.

—*Una reportera de la revista nord-americana News & World Report resumia el retrat que feia de vostè dient: "Arnold, l'home fort, potser l'empaita la por de semblar feble".*

—La "lady" la vessa, fent de psicòloga. La veritat és justament el contrari: La debilitat no ha estat mai el meu problema. Més aviat sempre m'ha fet por de ser massa fort i d'arribar a trepitjar els altres per massa voluntariós, endut pels meus objectius, per l'ambició.

—*¿Ha netejat o posat mai els bolquers a la seva filla?*

—Sovint, no, però ho he fet. I ho hem consignat per als historiadors.

—*¿Se'n recorda, de quant fa?*

—Unes setmanes, a la platja. La meua Katherine anava plena de sorra, els bol-

"Per a mi la igualtat comença a l'hora de fregar els plats".

ARXIU

quers, tota ella. La vaig banyar, eixugar, entalcar, embolcallar, i no l'havia acabada d'endreçar, que ja tomava a anar plena de sorra. I au, vinga, ¡tornem-hi! "Maria -vaig dir-, canviar els bolquers dues vegades al dia fa història." I em va prometre que consignaria aquesta dada històrica al dietari de la Katherine.

—D'una banda ajuda financerament el Centre Simon Wiesenthal de Los Angeles, l'herència d'un home per a qui la missió de la seva vida era cercar els criminals nazis. Però, d'una altra, al 1986 va fer costat a Kurt Waldheim, quan tot-hom criticava el president austríac pel seu passat nazi. ¿Com explicaria aquesta contradicció?

—Jo no n'hi veig cap. En aquella ocasió vaig donar suport al Waldheim ex-secretari general de l'ONU, que durant una colla d'anys va fer una feina meritòria. En el moment de la contesa electoral, no coneixia en detall el seu passat. El Centre Wiesenthal vol obrir els ulls del jovent i fer-los veure on porten l'odi i la ignorància; quines són les conseqüències dels

prejudicis, tant sobre els indis, com sobre els negres o els jueus. Aquest Centre és un museu, un recordatori. Voldria ser un exemple per al jovent d'Àustria o d'Amèrica, per als adolescents d'aquest món, per fer-los entendre a quines besties ens ha dut l'odi.

—Fa una vintena d'anys ocupava una habitació moblada de Los Angeles i tot just si era un ídol dels culturistes. Avui el festegen els productors i cobra uns cachets molt superiors als dels seus col·legues. La setmana entrant el president li retrà homenatge, en un sopar de gala a Los Angeles, per la seva labor al Centre Wiesenthal. No ha pensat mai, alguna vegada: "¿Arnold, vols dir que no somnies"?

—Sovint reso: Bon Déu, que no em despertí a Graz, i em trobi la mare a l'espina del lilit sacsejant-me i rondinant: "Arnold, desperta't d'una vegada. ¿Què tens avui? Ja fas més d'una hora tard... a la fàbrica t'esperen..."

—Un somni alpi...

—No tinc res contra Graz, és una ciutat

preciosa, amb una gent sensacional, però la meua vida és tan extraordinària, una història tan fantàstica, que a vegades em sembla irreal, gairebé abstracta... ¿És la realitat, el que visc, o alguna altra cosa? Aneu a saber, ¿oi? Però la vida continua...

—... ¿encara vol aconseguir coses més imponents? ¿Però que no té de tot ja, fama, riquesa?

—Vull produir les meves pròpies pel·lícules i fer de director. I una cosa essencial: Si fa dos anys m'haguéssiu preguntat per fills, i la meravella i preciositat que porten, us hauria contestat que no estava per començar una cosa així. I en canvi, ara existeix aquest ésser, la meua filla; i la meua vida ha adquirit una nova dimensió. Si tot això és un somni, només puc dir: Deixeu-me somniar una miqueta més; no em desperteu, encara... Aquest estiu seré pare per segon cop.

—Senyor Schwarzenegger, gràcies per aquesta entrevista.

© "Spiegel"
Traducció J. C.